

Негово И. В. Султанът да идва винаги да се вѣнчава като царь на Българитѣ въ една отъ старитѣ столици на Българското царство, която ще се опрѣдѣли отъ народното събрание“.

Тѣзи политически истини може да отхърлятъ само прѣдателитѣ и неприятелитѣ на Отоманската империя!

„Когато нашата самостоятелностъ се признае и потвърди подъ славния скиптъръ на Султанитѣ, които ще бждатъ и царе на българитѣ, повѣствуватъ въ заключение авторитѣ на тоя документъ, — защо да не бждемъ и ние за Отоманската империя една помощъ и едно подкрѣпление, както е Маджарско за Австрия и Алжиръ за Франция? Щомъ сждбата на България се тѣсно съедини съ сждбата на Османската империя, българитѣ ще прѣстанатъ да смѣтатъ чужденцитѣ като свои освободители; тѣ ще гледатъ като нарушители на тѣхнитѣ права и дѣятелно ще се борятъ противъ тѣхнитѣ нападателни стремления... Съ една дума — цѣлостта на Отоманската империя ще бжде по-добрѣ уздравена чрѣзъ мждрата и праведна мѣрка, отколкото чрѣзъ нѣкакви дипломатически трактати, — и така Източния въпросъ ще се рѣши самъ по себе“.

Обаче, дебалата глава на цариградския балванъ не разбрала и тоя мекъ езикъ на дуалистическата философия, затова „комитетътъ“, който само по недоразумѣние окржжавалъ съществуването си съ тайнственостъ, избралъ особенъ начинъ да го поднесе прѣдъ стѣпнитѣ на Великия Султанъ.

Една легендарна личностъ живѣеше въ тая епоха, която дала услугитѣ си на османскитѣ доброжелатели. Гължбъ Войвода (Христо Сариевъ), изпечено горско пиле и безстрашенъ хайдукъ, заявилъ на безстрашнитѣ дуалисти, че той ще влѣзе въ султанскитѣ палати и ще удари заспалия Падишахъ по дебалата мутра съ единъ екземпляръ отъ знаменития мемоаръ. „Комите-